

Schein Gábornak

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 7. szám, 2020. február 14.

Kedves Gábor,

múlt heti írásod azon állításaival, amelyek a Térey Jánosról elnevezett ösztöndíj tágabb társadalmi kontextusára vonatkoznak, nem kívánok vitatkozni (*Társadalmi helyzete: író, ÉS*, 2020/6., febr. 7.).

Ugyanakkor azt, hogy afféle mindentudó elbeszélőként fölfejtet Térey János általad vélelmezett sértettségének okait és következményeit, nem pusztán a halott után maradt élők iránti durva érzéketlenség okán tartom elfogadhatatlannak, hanem a határozott állításként tálalt spekulációk spekulatív volta miatt is. A *nemzeti közép avítt szerepét* láttad megtestesülni a *Paulus* és *A Legkisebb Jégkorszak* írójának ténykedésében, amely szerepnek az egyre növekvő *öntudat* volt a magva, ami csakis a szerző „*rémes gyerekkorából*” származhatott – biztos csak így lehetett? „*Téreynek hiába adatott meg az is, amire a legjobban vágyott, bár szemérmesen hallgatott róla.*” Honnan tudjuk ezt? Ebből a magyar mondatból, legfeljebb. „*Otthon Buda egyik legszebb részén.*” Voltál nála kávézni?

Első halál után nincs második.